

Zuzana Šochová, Eduard Kunc

AGILNÍ METODY ŘÍZENÍ PROJEKTŮ

computer
press

Zuzana Šochová, Eduard Kunc

Agilní metody řízení projektů

**Computer Press
Brno
2014**

Agilní metody řízení projektů

Zuzana Šochová, Eduard Kunc

Obálka: Martin Sodomka

Odpovědný redaktor: Martin Herodek

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Objednávky knih:

<http://knihy.cpress.cz>

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN 978-80-251-4194-6

Vydalo nakladatelství Computer Press v Brně roku 2014 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 18 468.

© Albatros Media a. s. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

Úvod	9
Zpětná vazba od čtenářů	10
Errata	10

ČÁST I

FILOZOFIE AGILNÍCH A LEAN METOD

KAPITOLA 1

Agilní a Lean metody	13
Co si představíte pod slovem „Agilní“?	13
Manifest Agilního vývoje software	14
Jednotlivci a interakce před procesy a nástroji	14
Fungující software před vyčerpávající dokumentací	15
Spolupráce se zákazníkem před vyjednáváním o smlouvě	16
Reagování na změny před dodržováním plánu	17
Co je to „lean“?	18

KAPITOLA 2

Transformace na agilní metody	21
Vývoj Software	21
Proč vůbec něco měnit	22
Jaké jsou nejčastější důvody pro přechod na agilní metody?	23

ČÁST II

POPIS METOD, PROCESŮ, PRAKTIK A ARTEFAKTŮ

KAPITOLA 3

Agilní slovníček	27
-------------------------	-----------

KAPITOLA 4

Role	31
Scrum Master	31
Product Owner	33
Self-organized tým	34
Scrum tým	35
Zákazník	37

Product Owner Proxy	39
Role manažera	39
Role projektového manažera	41

KAPITOLA 5

Artefakty	43
Sprint	43
Product Backlog	45
Sprint Backlog	47
User Story	48
INVEST kritéria	50
Epic a Super User Story	52
Akceptační kritéria	53
Done kritéria	53
Dobrá vizualizace	54
Scrum tabule	55
Kanban Tabule	56
Kdy potřebujeme nástroj?	56
Ohodnocení	58
Relativní jednotky versus odhad času	60
Planning Poker	61
Rychlost	63
Burndown graf	64

KAPITOLA 6

Meetingy	67
Standup / Scrum Meeting	67
Retrospektiva	70
Jak začít?	71
Retrospektiva s lepítky	72
Časová osa	73
Další metody, jak retrospektivu občerstvit	75
Priority a Pre-planning	76
Plánování – Planning	79
Sprint Review	81
Backlog Grooming	83

KAPITOLA 7

Agilní programování – artefakty	85
Pair Programming	85
Review	86
Sdílený kód	86

Coding Standard	87
Jednoduchý design	88
Continuous Integration	89
Test Driven Development – TDD	90
Refaktorování	90
Časté releasy	91
Žádné přesčasy	91
Společný cíl	92
Technický dluh	92
KAPITOLA 8	
Scrum 1-1 a škálovatelnost Scrumu	95
Příprava Scrumu – Sprint 0	98
Scrum pro více týmů	98
Scrum of Scrums a další synchronizační meetingy	99
KAPITOLA 9	
Extreme Programming 1-1	101
KAPITOLA 10	
Kanban 1-1	105
KAPITOLA 11	
Jak funguje tým	107
Tuckman's Group Development Model	107
Pět důvodů proč týmy nefungují	110
Důvěra	111
Strach z konfliktu	111
Nedostatek ochoty k závazku	111
Jak funguje zodpovědnost	112
Neochota převzít odpovědnost	113
KAPITOLA 12	
Smlouvy a formy spolupráce	115
Fixed Time, Fixed Price	116
Agilní smlouva	117
KAPITOLA 13	
Otázky na závěr	119
Jsou agilní metody a Scrum vhodné pouze pro malé firmy?	119
Má Scrum smysl jen na projektech, kde se často mění zadání?	119
Je vhodné zavádět jednotlivé metody postupně?	120

Pro které firmy agilní přístup není vhodný?	120
Musí tým sedět společně v jedné místnosti?	120
Musí být jednotliví členové v týmu alokováni na plný úvazek?	121
Jak moc nám agilní metody můžou pomoci?	121

ČÁST III

IMPLEMENTACE, TRANSFORMACE, ZMĚNA

KAPITOLA 14

Průvodce agilní změnou	125
Proč agilně	125
Bude to Zig-Zag	127

KAPITOLA 15

Co mám dělat, když...	129
Co mám dělat, když jsem malá firma?	129
Co mám dělat, když jsem středně velká firma?	130
Co mám dělat, když jsem velká firma?	131
Top-down	131
Bottom-up	132
Co mám dělat, když děláme jen migraci?	134
Co mám dělat, když jsme projektově organizovaná firma?	135
Co mám dělat, když máme distribuovaný tým?	136

KAPITOLA 16

Jak stavět Product Backlog	139
Product Discovery	139
Story Mapping a Project Chartering	141

KAPITOLA 17

„Best Practices“ Scrumu	147
--------------------------------	------------

KAPITOLA 18

Agilní organizace a Tulming metoda	151
Tulming metodika	153

KAPITOLA 19

Ohodnocování a metriky	155
-------------------------------	------------

ČÁST IV
PŘÍKLADY

KAPITOLA 20

Průvodce agilní transformací – co budete při zavádění Scrumu potřebovat	159
Role	159
Artefakty	160
Praktiky	161

KAPITOLA 21

Ukázka Backlogu	163
------------------------	------------

Závěr	165
--------------	------------

O Autorech	167
-------------------	------------

Zuzana Šochová	167
----------------	-----

Eduard Kunce	168
--------------	-----

Ostatní kontakty:	168
--------------------------	------------

Agilní Asociace	168
-----------------	-----

Agile Prague Conference	169
-------------------------	-----

Rejstřík	171
-----------------	------------

Úvod

Dostává se vám do ruky publikace o agilních metodách. Snažili jsme se čtivou formou popsat všechna možná zákoutí a nástrahy, které vás při přechodu na agilní metody mohou potkat. Kniha nepopisuje pouze to, co to agilní metody jsou, jak funguje Scrum a Kanban a jak by jednotlivé artefakty těchto procesů měly správně vypadat, ale primárně se snaží vysvětlit filozofii agilního přístupu a zaměřit se na vysvětlení, proč jednotlivé metody fungují. Součástí textu jsou praktické příklady a doporučení, co dělat a čeho se naopak vyvarovat.

Kniha se zabývá agilními metodikami vývoje softwaru v různých typech společnostech, od malých firem až po nadnárodní korporace. V první části knihy jsou popsány základní stavební prvky agilního vývoje, od vlastní definice procesu až po ukázkou z praxe. Čtenář se dozví všechny potřebné informace k adopci agilních metodik, kulturní odlišnosti agilních firem a další základní stavební kameny nutné pro úspěšnou adopci agilních principů. Kniha dále obsahuje podrobný popis rolí, které se typicky vyskytují v agilně řízených firmách. Vedle těchto popisů obsahuje kniha i „kuchařky“, resp. doporučené postupy adopce agilního řízení pro různé velikosti a typy firem.

V posledních 10 letech se agilní metody staly ve světě velmi populární. Používají je velké nadnárodní korporace jako Amazon, Salesforce, Oracle či Google, najdete je na univerzitách, v telekomunikacích, v bankách a pojišťovnách, v armádě, aerolinkách, automobilovém průmyslu, medicínských firmách a samozřejmě i v mnoha malých či středních firmách. V České republice se dostávají do povědomí firem až v posledních několika letech, ale být agilní a používat Scrum či Kanban již dávno není výjimkou, a agilní metody se tak stávají na českém trhu běžnou metodikou.

Kniha je primárně určena pro lidi pracující v ICT, a to jak pro softwarové vývojáře, testery, designéry, architektky a analyticky, tak i projektové a produktové manažery, vedoucí oddělení, manažery i ředitele či vlastníky takových organizací. Přestože agilní metody byly primárně definované pro zlepšení a zefektivnění vývoje softwaru, používají se v podstatě kdekoli, kde je třeba řídit projekty, organizovat týmy lidí a kde je výsledný produkt komplexní a pro jeho úspěch je vyžadována kreativita, flexibilita, schopnost reagovat na změny (např. v marketingových či reklamních agenturách, konzultantských společnostech nebo hardwarových firmách). Máte-li na starosti nějaký projekt nebo tým lidí, určitě je tato kniha pro vás.

A kladete si hned v začátku otázku, co můžete spolu se zavedením agilních metod očekávat? Určitě vyšší flexibilitu a schopnost reagovat na změny, vyšší efektivitu, kvalitnější produkt, větší předvídatelnost termínu dodání a vyšší spokojenost zákazníka s vaším produktem či službou a v neposlední řadě motivovaný tým, který se spolupodílí na produktu a jeho inovacích. Tedy jednoduše řečeno: být úspěšnější.

Autoři vycházejí z vlastní zkušenosti s nasazováním agilních metodik v různých prostředích firem, od malých startupů až po mezinárodní korporace. Ze svých bohatých zkušeností autoři vybrali vše podstatné a srozumitelnou formou předkládají čtenáři návod, jak postupovat, od prvních krůčků až po kompletní agilní transformaci celé společnosti.

Zpětná vazba od čtenářů

Nakladatelství a vydavatelství Computer Press, které pro vás tuto knihu připravilo, stojí o zpětnou vazbu a bude na vaše podněty a dotazy reagovat. Můžete se obrátit na následující adresy:

Computer Press
Albatros Media a.s., pobočka Brno
IBC
Příkop 4
602 00 Brno

nebo

sefredaktor.pc@albatrosmedia.cz

Computer Press neposkytuje rady ani jakýkoli servis pro aplikace třetích stran. Pokud budete mít dotaz k programu, obraťte se prosím na jeho tvůrce.

Errata

Přestože jsme udělali maximum pro to, abychom zajistili přesnost a správnost obsahu, chybám se úplně vyhnout nelze. Pokud v některé z našich knih najdete chybu, budeme rádi, pokud nám ji oznámíte. Ostatní uživatelé tak můžete ušetřit frustrace a pomoci nám zlepšit následující vydání této knihy.

Veškerá existující errata zobrazíte na adrese <http://knihy.cpress.cz/K2140> po klepnutí na odkaz Soubory ke stažení.

ČÁST

FILOZOFIE AGILNÍCH A LEAN METOD

- **KAPITOLA 1** – Agilní a Lean metody
- **KAPITOLA 2** – Transformace na Agilní metody

Agilní a Lean metody

V této kapitole:

- Co si představíte pod slovem „agilní“?
- Manifest agilního vývoje softwaru
- Co je to „lean“?

Co si představíte pod slovem „agilní“?

Agilní je dynamický, rychlý, interaktivní, přizpůsobivý, iterativní, zábavný, hravý, rychle reagující na změnu... a jistě vymyslíte spoustu dalších synonym. Je to jiný způsob života, upřednostňující jiné hodnoty: reálný výsledek před striktními procesy, změnu před předem naplánovaným. Být agilní znamená žít agilní filosofií. Přináší to odlišnou firemní kulturu a náladu. Ale jestli čekáte kuchařku, jak se stát agilní, budete zklamaní. A jestli očekáváte nějaký model či framework s několika stupni agility, nebo dokonce checklist, tak vás bohužel zklameme. Nic takového nehledejte, protože to ani neexistuje, ač mnoho certifikovaných hlav tvrdí pravý opak. Žádný certifikát agility vám v pochopení nepomůže, maximálně může nastartovat proces přeměny. Ale agilní musíte být, agilně musíte myslet, agilně se chovat.

Ale nebojte se, není to zas tak neuchopitelné, jak se na první pohled zdá. Agile je o spolupráci a komunikaci a připravenosti na změnu. Děláme zásadně to, co má v danou chvíli smysl, a děláme to tak, jak nejlépe umíme. Nejde sice o žádný striktní proces, ale není to ani žádný chaos. Má svá jasná pravidla. Dalo by se říct, že definuje hranice a vytyčuje menší hřiště, v jejichž rámci si týmy mohou stanovovat svá vlastní pravidla hry, tak aby se jim dobře pracovalo a byly co nejvíce produktivní, efektivní a dodali kvalitní produkt v co nejkratším čase. Takový tým je zaměřený na business value, tedy hodnotu pro zákazníka. Na to, jak optimalizovat funkcionalitu tak, aby zákazník byl maximálně spokojený a dostal za vynaložené prostředky to, co opravdu potřebuje a může používat.

Základním stavebním kamenem je – jak jinak – manifest; v tomto případě přímo agilní manifest, který shrnuje ve čtyřech bodech, co to vlastně znamená být agilní.

Manifest agilního vývoje softwaru

<http://agilemanifesto.org>

Objevujeme lepší způsoby vývoje softwaru tím, že jej tvoříme a pomáháme při jeho tvorbě ostatním. Při této práci jsme dospěli k těmto hodnotám:

- Jednotlivci a interakce před procesy a nástroji
- Fungující software před vyčerpávající dokumentací
- Spolupráce se zákazníkem před vyjednáváním o smlouvě
- Reagování na změny před dodržováním plánu

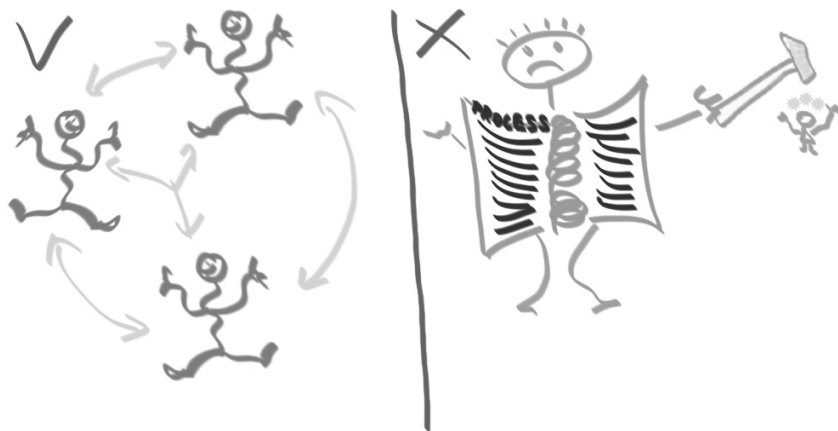
Jakkoliv jsou body napravo hodnotné, bodů nalevo si ceníme více. Pojdme se společně chvíli zamyslet nad tím, co nám vlastně manifest říká.

Jednotlivci a interakce před procesy a nástroji

Je známým faktem, že spolupracující týmy mají lepší výsledky než skupiny individuálně pracujících jednotlivců. Procesy a nástroje jim pomáhají dosáhnout výsledků, ale nejsou pro jejich úspěch nijak klíčové. Pojdme se podívat na dva odlišné týmy. V prvním máme 10 profesionálů, kteří si vytvořili vlastní nástroje a pracují v silně kolaborativním prostředí, ve druhém máme 10 vývojářů, kteří pracují v přesně definovaném procesním prostředí s nejlepšími nakoupenými nástroji, ale bez interakcí a spolupráce.

Co myslíte, který z těchto týmů vytvoří lepší software v kratším čase? Myslím, že se shodneme na tom, že první tým má větší šanci uspět, protože vzájemná spolupráce a komunikace mnohokrát převáží přesně definované procesy a nástroje. Ostatně podívejme se na úspěšné startupy, kde moc procesů nenajdeme, zato všichni překypují spoluprací a komunikací. Hlupák i s nejlepším nástrojem je zkrátka pořád hlupák.

Na druhou stranu, manifest neříká nic o tom, že procesy a dohody my neměly existovat ani že by týmy měly pracovat zcela bez nástrojů. Jen by měly mít možnost si nástroje vybrat a používat jen ty, které jim opravdu pomáhají v dosažení kvalitního výsledku.

Fungující software před vyčerpávající dokumentací

Když se zeptáte zákazníků, zda by si koupili dokument popisující váš popis plánovaného produktu s architektonickou dokumentací, nebo ten samý produkt s minimální dokumentací, co si vyberou? Nebo praktičtější příklad: Když si jdete koupit nový mobilní telefon, vyberete si pouze podle technické specifikace na papíře, nebo bude pro vás důležité si vyzkoušet i vlastní telefon před tím, než si ho koupíte? A když si koupíte nový televizor, přečtete si nejdříve manuál, nebo chcete vyzkoušet, jak funguje, a manuál čtete až na posledním místě? Lidé (ano, i zákazníci jsou lidé) zkrátka preferují praktické seznamování s produktem.

Mnoho softwarových firem na toto zapomíná a chce ohromit zákazníka množstvím dokumentace, ale když dojde na vlastní demo, výsledek často dokumentaci odporuje a zákazník je z „funkčního“ softwaru poněkud překvapený. Dokumentace je důležitá, ale neměla by převážet nad vlastním produktem; měla by primárně sloužit jako reference pro oblasti, které nejsou intuitivní a snadno pochopitelné. A takových oblastí by mělo být minimum.

Interní dokumentace se často píše pro budoucí týmy, aby se znalost architektury produktu neztratila. To samo o sobě není nijak špatný nápad, ale už jste někdy zkoušeli něco dohledat v deseti úrovních dokumentů, z nich každý má aspoň 1 000 stran? Vyčerpávající. A když už si dáte tu práci a prohledáte tu kupu slov, v devíti z deseti případů zjistíte, že daná věc v dokumentaci chybí či je v poslední verzi již zcela jinak. Interní dokumentace by měla být stručná a postihnout klíčové informace. Ostatní je obvykle efektivnější dokumentovat přímo v kódu.

Poslední případ je dokumentace funkcionalit v průběhu vývoje, kterou můžete v podstatě úplně odstranit a nahradit dobrou komunikací mezi analytiky, testery a vývojáři. Ti se pak sami domluví, co je třeba zdokumentovat pro „budoucí generace“ vývojářů a testerů a v jaké podobě. Na závěr připomeneme, že nedoporučujeme přestat dokumentovat, ale jen dokumentaci omezit na minimum, aby poměr mezi námahou a časem, který investujete do psaní dokumentace, odpovídal hodnotě, kterou její zákazníci, tedy všichni, kteří ji kdy čtou, z takovéto dokumentace načerpají.

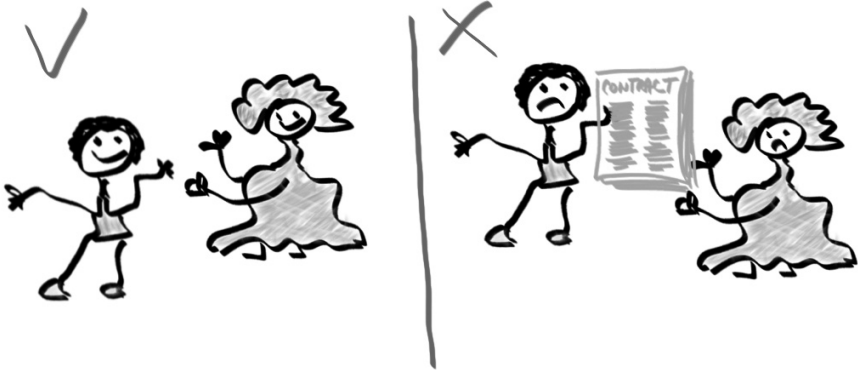

Spolupráce se zákazníkem před vyjednáváním o smlouvě

Proč vlastně vytváříme nějaký produkt? Chceme ho prodat, že? Když stavíme produkty pro zákazníky, je dobrý nápad se jich zeptat, co vlastně chtějí koupit. Jistě, zákazník mnohdy neví, co vlastně chce, a často mění názor, ale dlouhodobou spoluprací můžeme zákazníka „vychovat“ a společně vytvořit spolupracující tým, který zajistí jak úspěch náš, tak úspěch zákazníka. Je lepší se se zákazníkem dohodnout a spolupracovat než se potkávat pouze u soudu a komunikovat přes právní zástupce.

Smlouvy **jsou** důležité, ale neměly by být prostředkem nahrazujícím spolupráci a komunikaci. Je důležité se už při jejím podpisu zamyslet nad tím, co se při spolupráci může stát. Je třeba si uvědomit, že zákazník možná ne vždy ví přesně, co přesně chce, a že se stejně bude měnit rozsah a smlouvu se pokusit přiblížit realitě.

Spokojený zákazník, který dostal to, co potřebuje, vás doporučí dalším firmám, zatímco zákazník, který sice má to, co si objednal a ve smlouvě podepsal, ale nijak mu to v jeho misi nepomohlo, se příště podívá po jiném dodavateli. Smlouvy určitě píšete, ale ani sebelepší smlouva vás neochrání před změnami, které přijdou. Obvykle to stejně bez ohledu na smlouvu skončí kompromisem, kdy po měsících hádek o chyby a požadavky na změny jich dodavatel polovinu dodělá jako opravu na vlastní náklady a polovinu jako novou funkčnost za extra peníze od zákazníka. Vzájemné spokojenosti a dobrým vztahům to nijak nepomůže.

Reagování na změny před dodržováním plánu

Svět se pořád hýbe kupředu a technologie se neustále mění a spolu s nimi se mění i požadavky a problémy našich zákazníků. Ti, jako všichni ostatní, se musí přizpůsobovat trendům na trhu a konkurenci. A my, jako jejich dodavatel, je nemůžeme v těchto změnách brzdit – tedy pokud chceme dále spolupracovat. Představte si, že zákazník přijde se změnou v posledních fázích projektu a ta změna bude důležitá pro jeho přežití na trhu.

Řeknete mi, že se budete držet plánu a kontraktu a změny přijdou až po doručení první verze. A opravdu si myslíte, že další změny budou? Odvážím se tvrdit, že pokud se my nepřizpůsobíme, náš zákazník už si nic dalšího nekoupí, zkrátka proto, že ho konkurence převálcuje. Podobně je to i v méně vyhraněných případech, kdy zákazník prostě jen zjistí, že to, co původně tolik chtěl, vlastně vůbec neřeší jeho problémy a že by naopak potřeboval něco úplně jiného, o čem se předtím vůbec nemluvilo.

Projektové plány **jsou** důležité jako vodítko, ale neměly by řídit životy spolupracujících firem. Každé plány se mění a dogmatické dodržování původních plánů mnohdy vede k větší katastrofě než jejich postupné přizpůsobování dané situaci.

Co je to „lean“?

Lean na druhou stranu je proces převzatý z tovární výroby. Štíhlý. Dělejte věci, jen když jsou potřeba. Just in time. Často se používá i výraz „systém tahu“. Stejně tak jako „agile“ je i „lean“ spíše o přístupu než striktním procesu. Navíc jsou si oba principy v mnohém podobné a vzájemně se prolínají. Je to takový pěkný moderní buzzword. Lean firma.

Spousty velkých firem lean principy implementují, obvykle bez většího porozumění jejich zaměstnanci. Často to končí tím, že si udělají nějaké lístečky a jsou dostatečně „lean“, tedy štíhlí. Jenže na to, aby to přineslo nějaké výsledky, je stejně jako u agilních metod třeba porozumět filozofii. A ne jen slepě vykonávat nějaké rituály. O co tedy jde? Jednoduše řečeno o omezení práce na tom, co by nemuselo přinášet hodnotu, a tedy v konečném důsledku mohlo přijít nazmar.

Nejznámější lean firma je určitě Toyota. Tam vyvinuli proces řízení výroby odlišný od běžných procesů, kdy vyrábíme kdykoli a cokoli na sklad. Řídí výrobu systémem tahu, kde vyrábíme příslušný díl, až když je opravdu potřeba.

Jak takový princip použít ve firmách, kde žádné fyzické díly nevyrábíme? Tak se třeba podívejme na standardní vývojový proces – waterfall. Nejprve uděláme na sklad analýzu, pak kód a pak testy. A čekáme, že to je tak v pořádku a že všechny díly jsou kvalitní (tedy že design už se nezmění, v kódu se nenajde chyba a že zákazník to tak opravdu chce). A stejně jako ve výrobě musíme jednotlivé věci předělat, opravit, za-

hodit – někdy i celou krabici dílů se stejnou chybou (někdy i celou rozsáhlou funkcionalitu našeho softwaru).

Jak na to? V kostce: Omezte rozdělanou práci („work in progress“) a soustřeďte se na to, abyste jednotlivé požadavky dokončili co nejrychleji. Implementujte „systém tahu“ a nezačínajte s analýzou, dokud nemáte prioritní požadavek od zákazníka. A dokud nemáte zpětnou vazbu, že předchozí požadavek byl akceptován.

Aby to bylo celé více uchopitelné, Lean Software Development je založen na následujících principech:

- **Odstraňte vše, co nepřináší hodnotu** – tedy zbavte se odpadu. Pracovat na něčem, co se ve finále vyhodí, je škoda času. Když se vám podaří tento čas investovat do věcí, které mají smysl, budete jistě efektivnější.
- **Zlepšujte se a učte se již v průběhu práce** – když jen slepě vykonáváte předpisy a sledujete procesy, může se stát, že stejnou chybu opakujete pořád dokola, a „odpad“ se vám tedy na konci projektu nahromadí víc, než byste si přáli. Pravidelná zpětná vazba vám pomůže se soustředit jen na to, na čem opravdu záleží.
- **Rozhodujte se co nejpozději** – čím později rozhodnutí padne, tím více máte informací. Takže jsme zase zpět u myšlenky, že nemá smysl vyrábět zásoby na sklad jen proto, že zrovna máte volnou linku nebo programátory.
- **Dodávejte práci, jak nejrychleji to jde** – čím dříve něco dokončíte, tím dříve dostanete zpětnou vazbu, kterou můžete hned v další iteraci zohlednit.
- **Dejte týmu důvěru a zodpovědnost** – a budete mít mnohem motivovanější tým, než když se budete držet tradičních top-down struktur.
- **Zaměřte se na celkový výsledek** – jednotlivé chyby a selhání nejsou podstatné, jestliže se z nich poučíte. „Think big, act small, fail fast; learn rapidly“ – tedy: Přemýšlejte dopředu, začněte u malých věcí, ty vyhodnoťte a rychle se z nich poučte. Jen tak zajistíte, že výsledný produkt bude úspěšný. Produkt není jen výsledný software, zaměřte se na celkový dojem, který produkt vyvolává. Dbejte na kvalitu a celkovou udržitelnost systému, nevytvářejte technický dluh.

Metoda, která aplikuje na softwarový vývoj myšlenky „leanu“, se jmenuje Kanban a stojí někde na pomezí agilních metod a „leanu“. Ostatně obě metodiky staví na stejném filozofickém základu a je často těžké je oddělit. Tato kniha není primárně o lean principech, ale o agilních metodikách. Takže i když se o „lean“ občas otřeme, do detailu se tím dále zabývat nebudeme.

Transformace na agilní metody

V této kapitole:

- Vývoj softwaru
- Proč vůbec něco měnit
- Jaké jsou nejčastější důvody pro přechod na agilní metody?

Vývoj softwaru

Čím se vlastně vývoj softwaru liší od standardní továrny? A proč klasické metody řízení projektů právě tady selhávají? Předně je vývoj softwaru komplexní a empirický problém. Nejde jen tak něco naplánovat a podle plánu vytvořit. Problém je v tom, že jakákoliv empirická činnost se velmi špatně odhaduje a ještě hůř se plánuje.

Softwarové společnosti s tím zápasí odjakživa. 70 % projektů končí pozdě, jsou mimo rozpočet (budget) a velmi často dodají něco úplně jiného, než zákazník potřeboval. Poté následuje nekonečné dohadování o jednotlivých požadavcích, které ovšem končí vždy stejně – část zaplatí zákazník jako změnu, část dodavatel jako opravu. A o spokojeném zákazníkovi si můžeme nechat zdát.

Prvním problémem je, že zákazník často neví, co chce. Tedy vždy si myslí, že ví naprosto přesně, co chce, ale nedokáže to efektivně předat svému dodavateli. Aplikaci si neumí představit, má jen hrubou představu o tom, jak by mu měla pomoci a urychlit či jinak zlepšit práci. A typický zákazník už vůbec nerozumí počítačům, neví, proč by měl použít knihovnu X nebo technologii Y. Bohužel stále většina softwarových firem své zákazníky nutí říct dopředu přesné požadavky s představou, že oni to pak podle nich jen vyrobí, stejně jako na tovární lince.

Typicky požadavky rozmyslí tým analytiků, popíše, navrhne technologii, architekturu, design, cosi zdokumentuje a předá vývojářům. Ti interpretují specifikaci podle svého

a něco nakódují. A když zbude čas, hodí to ještě testerům na otestování. Na závěr to předáme zákazníkovi a o problém je postaráno; s překvapením sledujeme upřímné zděšení zákazníka následované slovy, že očekával něco jiného. Že pracuje jinak, než jsme si mysleli, a že naše geniální funkcionality ani nepochopil. A hlavně – vůbec není spokojený. Přitom my jsme napsali přesně to, co si objednal. Výsledek? V mnoha firmách to skončí tak, že „příště si musíme dát pozor a sepsat ještě detailnější specifikaci, aby se nám to nestalo.“ A bludný kruh se uzavírá ... anebo ne?

Proč vůbec něco měnit

Hned na začátku vás musíme upozornit, že vás čeká spousta nelehké práce. Totiž zavádění agilních metodik neznamená jen změnu procesu nebo kolonek na formulářích. Iniciátorem celé změny je obvykle palčivý a zdánlivě neřešitelný problém, který vás pálí natolik, že se vám přechod na agilní metody vyplatí. Každá změna je těžká a změna kultury rozhodně nejtěžší.

Čeká vás změna firmy z hierarchicky řízené na firmu orientovanou na problém. Budete chtít dosáhnout něčeho, čemu se říká samoorganizovaný tým. Najednou vaše práce nebude založená na práci jednotlivců řízených odněkud shora, ale na spolupráci lidí v týmu, na jejich schopnosti se domluvit, rozhodnout a nést za svá rozhodnutí odpovědnost. Pro některé firmy to zní jako utopie, pro jiné je to blízké tomu, jak již dnes fungují. V obou případech se ale změní hodně, a to nejen u vývojářů a testerů.

Jaké jsou nejčastější důvody pro přechod na agilní metody?

Flexibilita – donedávna to šlo. Dělalí jste releasy jednou za 6–12 měsíců, zákazníci na to byli zvyklí a firma také. Když chtěli nějakou změnu, protáhli jste jí vaší softwarovou výrobní linkou a při troše štěstí zákazník svou změnu dostal už za několik měsíců. Ale doba se změnila a najednou všichni chtějí všechno hned. Chtějí dostávat výsledky po malých kouscích, ideálně ihned, jak jsou hotové. Bohužel toto v současném procesu není možné. Analytici musí požadavek popsat, vývojáři nakódovat, testéři otestovat a to není jen tak. Navíc nemůžete releasovat kdykoli. Tím byste ohrozili plán releasu a celá snaha by skončila chaosem.

Efektivita – máte pocit, že by toho šlo stihnout víc, kdybychom šli všichni za jedním cílem? Studie ukazují, že spolupráce více lidí je výrazně efektivnější než práce jednotlivců. Co se frameworků týče, máte v podstatě dvě možnosti. Zkusit párové programování, kde máte na všechny činnosti dva lidi, tedy i dva softwarové vývojáře u jednoho počítače. Zkušenosti ukazují, že tato metodika je efektivnější, kvalitnější a rychlejší, než když každý z nich pracuje samostatně. Anebo postavit spolupracující tým, jak doporučuje Scrum, kdy jednotliví členové spolupracují na jednom výsledku, pomáhají si a sami se organizují. Chvilí trvá, než si tým na sebe zvykne, ale funguje to skvěle.

Ještě na jeden aspekt se můžete zaměřit. Podívejte se na to, jak řídíte funkcionalitu. Kdo je zodpovědný za produkt a kdo za konkrétní funkčnost. Dělejte jenom na tom, co opravdu je potřeba, co zákazník potřebuje a použije. Na tom, co mu přinese v daném čase co nejvyšší hodnotu. Systémy jsou plné funkcionalit „co kdyby“. Budete-li dobře řídit funkcionalitu, a i v tom vám agilní metody pomůžou, můžete ušetřit až 80 % času.

Předvídatelnost – jestli vaše projekty končí včas a bez přesčasů před koncem releasu, asi vám váš proces funguje dobře. Pokud to tak není, agilní metody vám mohou pomoci i s tímto aspektem. Tyto metody zavádějí zcela odlišný způsob odhadování. Odhadují v relativních jednotkách a do odhadování zapojují celý tým. Zprvu to zní hodně zvláštně, ale přesnost vašich odhadů se časem výrazně zlepší. Rozdělit projekt na malé kousky je druhou důležitou metodou, jak zlepšit předvídatelnost. Na krátkém úseku se méně projevuje tzv. studentský syndrom a úsilí (effort), které tým investuje, je stabilnější, bez výkyvů a stresu na konci.

Kvalita – tady cílíme na dvě oblasti. Za prvé zapojíme do produktu zákazníka. Zeptáme se ho, co chce a proč a také na to, kdo a jak bude produkt používat. Ukazujeme mu výsledky po malých kouscích a tím řídíme jeho očekávání. Nestává se pak, že by

zákazník produkt odmítl jako nepoužitelný a trval na jeho přepsání. Na druhé straně tím, že uděláte celý tým zodpovědný za kvalitu výsledku, se sníží počet chyb a vzroste dlouhodobá udržitelnost kódu. Tým se sám stará o to, že jim neroste technický dluh. Pro oba směry zavádějí agilní metody spoustu praktik.

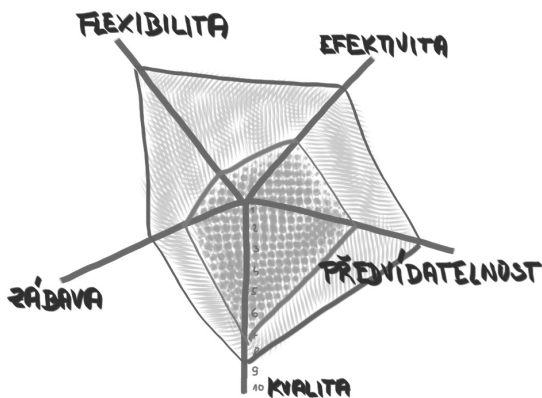
Zábava – a v neposlední řadě práce bude zase zábava. I jednotliví členové budou vědět, co a proč píšou. Budou chápat smysl produktu a rozumět zákazníkovi. Navíc spolupráce s ostatními nakonec také přináší zábavu. A motivovaný člen týmu je jistě efektivnější než znužený vývojář sedící sám za svým počítačem.

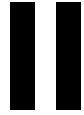

Poznámka: Než se pustíte do nasazování agilních metod, udělejte si jasno v očekávaních, zejména týkajících se **flexibility, efektivity, předvídatelnosti, kvality a zábavy**.

Jak jsme již říkali, nic není zadarmo. Jestli jste v některé kategorii našli dostatečně velký potenciál, pusťte se dál do čtení. Jestli ne, možná vám současné projekty fungují dobře a na změnu ještě nenastal čas. Nasazovat agilní metody jen proto, že je to něco nového, nemá smysl. Je to náročný a trnitý proces, na jehož konci vás musí čekat dostatečně velká odměna. Jinak to vzdáte ještě dřív, než se změny stihnou projevit.

Zkusit si to můžete na jednoduchém cvičení. Výše zmíněné důvody pro změnu si nakreslete do grafu a ohodnoťte jednotlivé kategorie na stupnici 1–10, kde 1 je špatné, 10 je super. Hodnotíte váš tým, projekt, produkt, firmu. Ideální je tzv. pavučinu nakreslit ve dvou barvách. První odpovídá realitě, tedy současnému stavu, a druhá odráží vaše očekávání za, řekněme, rok. Oblasti, ve kterých je největší rozdíl hodnot, indikují důvody pro změnu. Jste-li naopak se vším spokojeni, pak nejlepší strategií bude zůstat u současných procesů a nic neměnit.

POPIS METOD, PROCESŮ, PRAKTIK A ARTEFAKTŮ

- **KAPITOLA 3** – Agilní slovníček
- **KAPITOLA 4** – Role
- **KAPITOLA 5** – Artefakty
- **KAPITOLA 6** – Meetingy
- **KAPITOLA 7** – Agilní programování – Artefakty
- **KAPITOLA 8** – Scrum 1-1 a škálovatelnost Scrumu
- **KAPITOLA 9** – Extreme Programming 1-1
- **KAPITOLA 10** – Kanban 1-1
- **KAPITOLA 11** – Jak funguje tým
- **KAPITOLA 12** – Smlouvy a formy spolupráce
- **KAPITOLA 13** – Otázky na závěr

Ve druhé části popíšeme jednotlivé artefakty, procesy a techniky. A protože jedno souvisí s druhým, na úvod dáváme krátký slovníček agilních pojmů. Detailní vysvětlení, jak konkrétní praktiku implementovat, co od ní očekávat, jak začít a čeho se naopak vyvarovat, najdete v následujících sekcích. Teorie je vždy doplněná doporučeními, jak ji v praxi aplikovat. Každá kapitola končí sekcí souvislosti, ve které najdete praktiky, které s popsanou kapitolou úzce souvisejí a které budete potřebovat zavést, aby daná praktika fungovala a přinesla očekávaný efekt.